

— Καὶ τὸ αἷμα, παρακαλῶ, τί τὰ κάμνει ὅλα αὐτὰ τὰ ἄχρηστα καὶ περιττὰ πράγματα; Ἄ! Ἰδοὺ τέλος πάντων, ὅτι ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ ἥπαρ.

Ἐννοεῖς κάλλιστα, ὅτι τὰ θυλάκια τοῦ καλοῦ μας ἐπιστάτου θὰ ἐγέμιζον πολὺ γρήγορα μὲ τὸ ἄχρηστον ἐκεῖνο ὕλικόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἐργάται του δὲν χρειάζονται πλέον, ἂν δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὰ κενώη ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐντὸς τοῦ σώματός μας μικρὰ τινα δωμάτια, ὅπου τὸ αἷμα, διαβαῖνον, ἀποθέτει τὰ σκύβαλα μὲ τὰ ὁποῖα ἐγέμισε τὰ θυλάκια του, καὶ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἐκείθεν τοῦ σώματος κατὰ διαφόρους τρόπους. Αἱ κυψέλαι τοῦ ἥπατος εἶνε καὶ αὐταὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων δωματίων, καὶ δύναται τις μάλιστα νὰ τὰς κατατάξῃ μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων.

Ἀφοῦ τὸ αἷμα περιέληθ' ἐν τῷ κάτω πάτωμα τοῦ σώματός μας, τουτέστι τὴν κοιλίαν, συνάζεται πανταχόθεν καὶ εἰσέρχεται εἰς ἕνα εὐρύχωρον ὄχετόν, ὅστις ὀνομάζεται *μεγάλῃ φλεβῇ* καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἥπαρ. Μόλις εἰσέλθῃ ὁ ὄχετός αὐτός ἐντὸς τοῦ ἥπατος, διακλαδοῦται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καθὼς οἱ κλάδοι τοῦ δένδρου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ αἷμα διοχετεύεται εἰς πλείστους μικροὺς σωλήνας, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα, πολὺ λεπτότερα ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου, εἰσδύουσι εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας κυψέλας τοῦ ἥπατος, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν. Ἐκεῖ ἐκάστη τῶν μικροσκοπικῶν βανίδων τοῦ αἵματος, εἰσερχομένη εἰς τὰ μικρὰ αὐτὰ κύτταρα, ἀφίνει (πῶς; κανεὶς δὲν γνωρίζει) μέρος τοῦ περιττοῦ ἐκείνου καὶ ἀχρήστου ὕλικου, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζὺ τῆς. Μετὰ τοῦτο αἱ μικραὶ τοῦ αἵματος βανίδες εἰσέρχονται εἰς ἄλλους σωλήνας, ἐπίσης λεπτοὺς, οἵτινες συνεννοῦνται πάλιν μετ' ὀλίγον καὶ σχηματίζουν ἕνα χονδρὸν ὄχετόν, δι' οὗ ἀναχωρεῖ τὸ αἷμα μὲ κενὰ τὰ θυλάκια, καὶ ἔτοιμον ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

— Ἀλλὰ, θὰ ἀνακράξῃς, — εἶμαι βέβαιος, — τί μὲ μέλει ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία περὶ τῶν σκυδάλων τοῦ αἵματος; Εἴπες νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τῆς χολῆς, ἥτις εἶνε τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῶν φαγητῶν, καὶ αὐτὴν χρειάζομεθα τόρα διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, καθὼς μὲ ὑπεσχέθης.

Μεγάλῃ ἀνυπομονησίαν ἔχεις φιλιτάτη, διότι ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν ἤκουσες εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἱστορία τῆς χολῆς.

— Τῆς χολῆς;

Βεβαίωτατα.

Θὰ ἤκουσες βεβαίως ποτέ σου περὶ τῶν ἐμπόρων ἐκείνων, οἵτινες συνάζουσι τὰ βράκη, καὶ

τὰ μεταποιοῦσιν εἰς διάφορα χρήσιμα πράγματα, κερδαίνοντες ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ σκουπίδια τῶν δρόμων. Τοιοῦτός τις βακοσυλλέκτης μεγαλέμπορος εἶνε τὸ ἥπαρ, διότι ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν τοῦ αἵματός μας κατασκευάζει τὴν χολὴν του, τὴν πολύτιμον αὐτὴν διὰ τὸ σῶμά μας οὐσίαν.

Ἐννοεῖς, τώρα, ὅτι ἡ χολὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἢ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ μικροσκοπικαὶ τοῦ αἵματος βανίδες ἀποθέτουσιν εἰς τὰ μικρὰ κύτταρα τοῦ ἥπατος, καὶ καταλαμβάνει, πόσον πρέπει νὰ σέβουσαι τὸ ἥπαρ, τὸ ὁποῖον εὐεργετῆται τὸ αἷμα διττῶς· πρῶτον διότι τοῦ ἀφαιρεῖ τὰς ἀκαθαρσίας του, καὶ δεύτερον διότι τοῦ ἐτοιμάζει τὸν χυλόν, ὅστις τοῦ εἶνε τόσον ἀπαραίτητος.

Ἡ χολὴ δὲν διαμένει πολὺν καιρὸν εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας κυψέλας τοῦ ἥπατος, ἀλλ' ἐξέρχεται καὶ αὐτὴ δι' ὁμοίων μικρῶν σωλήνων, οἵτινες συνεννοῦνται ἐπίσης πρὸς ἀλλήλους καὶ καταλήγουσιν ἐπὶ τέλους εἰς ἕνα μόνον ὄχετόν, ὅστις συγκοινωνεῖ μὲ μικρὸν τι θυλάκιον, τοποθετημένον πλησίον τοῦ ἥπατος, ὅπου σωρεύεται ἡ χολὴ καὶ ἀποταμιεύεται οὕτως εἰπεῖν, ὅταν ὁ στόμαχος ἦνε ἀργός, διὰ νὰ χυθῇ ἔπειτα ἀφθονωτέρα ἐντὸς τοῦ δωδεκαδάκτυλου ἐντέρου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀνάγκη.

Ἐπειδὴ δὲ ἐντὸς μας ἔχουμεν ἀπείρους μικροὺς ἠλεκτρικοὺς τηλεγράφους, οἵτινες διαβιβάζουσι τὰς εἰδήσεις ἀστραπηδῶν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σώματός μας ἕως εἰς τὸ ἄλλο, διὰ τοῦτο, ἅμα ὁ χυμὸς εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωδεκαδάκτυλον ἔντερον, εἰδοποιεῖται αὐθωρεῖ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο θυλάκιον, ὅπου συνάζεται ἡ χολὴ, τουτέστιν ἡ *χοληδόχος κύστις*, καθὼς τὴν ὀνομάζουσι οἱ φυσιολόγοι, καὶ χύνει εὐθὺς δι' ἰδιαιτέρου σωλήνος τὸ περιεχόμενον τῆς ἐντὸς τοῦ δωδεκαδάκτυλου ἐντέρου. Οὕτω δὲ ἡ χολὴ ἀφ' ἐνός καὶ τὸ πάγκρεας, τὸ ὁποῖον εἶδομεν, ἀφ' ἑτέρου, ἀναμιγνύονται μὲ τὸν χυμὸν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἄχρηστον αὐτοῦ μέρος χωρίζεται ἀπὸ τὸ χρήσιμον, τὸ ὁποῖον εἶνε κατ' ἀλλήλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα.

Πρόκειται τώρα τὸ χρήσιμον αὐτὸ μέρος τοῦ χυμοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν χυλὸν οἱ ἐπιστήμονες, — ἐνῶ προσφορώτερον ἴσως ἠδύνατο νὰ ὀνομάσωσιν αὐτὸ χυμὸν — νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ἐντερικὸν σωλήνα.

Περὶ τούτου ὅμως τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Ἔσται συνέχεια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 31 ἐπισκοπαί. Καθ' ἡμᾶς ἀνάγκη νὰ περισταλῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμετέρων Ἱεραρχῶν καὶ καταβιβασθῇ ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐνός εἰς δεκατρεῖς, ἥτοι εἰς Ἱεράρχη πρῆπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ νόμον. Ὅτι δὲ ὁ ἀριθμὸς

τῶν παρ' ἡμῖν Ἐπισκόπων εἶναι δυσανάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πιστῶν, μαρτυρεῖ ἡ πληροφορία, ἣν ἔχομεν, ὅτι παρὰ τοῖς Ῥώσοις αἱ ἐπισκοπικαὶ παροικίαι ἀναβαίνουνσι μόνις εἰς 56, καὶ τοι μόνος ὁ πληθυσμὸς τῶν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀνέβαινε κατὰ τὸ ἔτος 1874 εἰς 54,888,091, ὃ δὲ τοῦ ὅλου κράτους εἰς 88,581,230.¹

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΙΚΟΣ

Ἀνάγνωσμα τοῦ Ἑρνέστου Δεγρᾶζ.

Α'

Ἰπῆρχον μυθῶδεις καιροὶ, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ κόρη ὄχι μόνον δὲν ἐδίδεν, ἀλλὰ καὶ ἐλάμβανε προίκα· οἱ καιροὶ ὅμως ἐκεῖνοι ἐπέρασαν. Σήμερον ἡ προίξ εἶναι τὸ μέγα ζήτημα τῶν γάμων καὶ ἐμβάλλει τὰς οικογενεῖας εἰς περισπασμοὺς, ἄλλοτε ἀστείους, καὶ ἄλλοτε λυπηροὺς καὶ κατανυκτικούς.

Μίαν τοιαύτην οικογενειακὴν σκηνὴν θέλω νὰ ἀναπαρστήσω σήμερον ἐνώπιόν σας. Ἄς εἰσέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δεγρᾶζ, εἰς τὴν ἐξοχὴν Villeneuve.

Ὁ κ. Δεγρᾶζ, ἀπόμαχος ἔμπορος, συνομιλεῖ παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρὸς του· ἡ δὲ συνομιλία εἶναι ζωηροτάτη, διότι πρόκειται περὶ γάμου. Νέος τις ἀρχιτέκτων, ὁ κ. Ἑρρίκος Γρανβάλ, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ παρ' ἧς ἀνταγαπάται. Καὶ τοῦτο μὲν ἀπλοῦστατον· ἀλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Ἑρρίκου δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ ὁ υἱὸς του κόρην μὴ ἔχουσαν προίκα 200,000 φρ. καὶ ὁ κ. Δεγρᾶζ δὲν θέλει νὰ δώσῃ ἐπέκεινα τῶν 100,000 εἰς τὴν θυγατέρα του. Ἡ σύζυγός του τὸν προτρέπει νὰ ἐνδώσῃ ἡ κόρη του τὸν παρακαλεῖ ἠπίως· ἀλλ' αὐτὸς ἀρνεῖται ὀρθὰ κοπτά. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ κ. Δεγρᾶζ εἶναι ἄνθρωπος πρακτικὸς καὶ σταθερὸς, καὶ δὲν ἔμπορεῖ τις νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν θέλει. Ἡ ἀγαθὴ κυρία Δεγρᾶζ ἀνῆκει εἰς τὴν φάλαγγα τῶν αἰσθηματικῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι, μόνις προφέρουσαι τὴν λέξιν κόρη μου, πνίγονται ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἐπιμένει, ἰκετεύει, καὶ βλέπουσα τὸν σύζυγόν της ἀμετάπειστον, ἐγείρεται ἐπὶ τέλους καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγανακτήσει·

— Κύριε Δεγρᾶζ! Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ καθαρὰ τὴν γνώμην μου; Δὲν ἔχεις καρδίαν!

— Τὸ παραδέχομαι, γυναικᾶ μου.

— Δὲν εἶσαι πατὴρ, εἶσαι...

— Δήμιος! (Ἀπαγγέλλων θεατρικῶς)

Τῆς θυγατρὸς σου δήμιε, αὐτὸ σὲ μένει μόνον, εἰς τὴν μητέρα τράπεζαν νὰ στρώσῃς μισαίφονον. . .

(Μισαίφονον, γ' πρῶτης)

— Κύριε Δεγρᾶζ!

— Κυρία Δεγρᾶζ!

— Εἰξεύρεις, κύριε Δεγρᾶζ, ὅτι μετὰ τὴν εἰρηνικὴν σου ἀπάθειαν θὰ με κάμῃς νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν, νὰ γίνω ἄλλη ἐξ ἄλλης!

— Ἄρκει νὰ μὴ ξαναγίνῃς ἡ προηγουμένη! ἐψηθύρισεν ὁ κ. Δεγρᾶζ.

— Ἄ! Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται!

— Φθάνει, μῆτέρ μου, φθάνει! εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ, ἐγειρομένη τὸρα καὶ αὐτὴ. Δὲν θέλω νὰ γίνω ἡ ἀφορμὴ τοιούτων φιλονεικιῶν. Ἀφοῦ δὲν στέργει νὰ συγκατατεθῇ εἰς ὅ,τι ζητοῦμεν, προσέθηκε κλαίουσα, ἀφοῦ μᾶς ἀρνεῖται ὅ,τι τὸσον ἐπιθυμοῦμεν, ὅ,τι θὰ καθίστα εὐτυχὴ καὶ τὸν Ἑρρίκον καὶ ἐμεῖ...

— Κλαίει! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεγρᾶζ. Κόρη μου! Μικρὴ μου κόρη! — Καὶ αὐτὸ δὲν σὲ συγκινεῖ, τέρας! Ἥμπορεῖς νὰ θλέπῃς τὰ δάκρυά της, ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἀκούῃς νὰ σὲ λέγῃ μετὰ τὴν τὴν γλυκεῖαν φωνὴν ὅτι θὰ ἐγίνετο εὐτυχής... καὶ νὰ μένης ἄκαμπτος!

— Τί νὰ σὲ κάμω, φιλότατή μου, ὅπου ὅταν βλέπω μίαν γυναῖκα νὰ κλαίῃ, δυσπιστῶ πάντοτε!

— Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

— Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μου. Ἐνθυμοῦμαι τὰ περασμένα. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου μας, τόσον συχνὰ ἔκλαιες, ὡσάκις ἤθελες νὰ σὲ δώσω κᾶτι, ὥστε ἔκτοτε κατήντησα νὰ θεωρῶ τὰ δάκρυα ὡς πρότασιν περὶ τοποθετήσεως χρημάτων.

— ὦ! πάτερ μου! πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ! Ἦὼς ἡμπορεῖς νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς λύπης μου! Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἀγαπῶ τὸν Ἑρρίκον;

— Τὸ πιστεύω!

— Ὁ Ἑρρίκος εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὐφυῆς. Σὺ ὁ ἴδιος λέγεις ὅτι ἔχει λαμπρὸν μέλλον ὡς ἀρχιτέκτων.

— Ἀλήθεια!

— Ὁ πατὴρ του εἶναι ἄνθρωπος...

— Ἐντιμότητος.

— Αἱ λοιπὸν τότε;

— Λοιπὸν τότε! προσέθηκε καὶ ἡ κ. Δεγρᾶζ.

— Λοιπὸν τότε ἄς τὸν πάρῃ. Ὅχι μόνον δίδω τὴν συγκατάθεσίν μου, ἀλλὰ καὶ 100,000 προίκα. Ἀλλὰ 200,000, ὅπως ζητεῖ ὁ κ. Γρανβάλ, ὄχι!

— Διατί; ἐπανέλαθεν ἡ κ. Δεγρᾶζ.

— Νόστιμον αὐτὸ τῷ διατί. Διότι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ δώσω 200,000 εἰς τὴν θυγατέρα μου, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶ.

— Θὰ σοῦ μείνουν πάντοτε ἀρκετὰ!

— Τὰ ἀρκετὰ εἶναι πολὺ ὀλίγα!

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου δὲν ἔχει κάνεις ἀνάγκας.

— Τὸ ἐναντίον! Κάθε χρόνος ποῦ περνᾷ φέρει

1. Περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησίας, ὑπὸ Σ. Κολιτσίου.